

защо прави това, предъ очитѣ ми се изпрѣчи следната картина:

Като се приближавалъ до сждоветѣ, порѣтъ внимателно се изправялъ на лапитѣ си, навеждалъ си главата надъ сжда и безъ да мрѣдне, чакалъ. Щомъ нѣкоя рибка изплува къмъ поврѣхността и се доближи до пора, той бързо се хвърлялъ напредъ и улавялъ рибката, като натопявалъ главата си въ водата. Следъ това, като изяждалъ набързо рибката, скачалъ на възглавницата, отъ тамъ на кревата, дето се валялъ и изсушавалъ по тоя начинъ мократа си козина.

Колкото повече навиквалъ той да яде риба, толкова по-често почналъ да заобикаля сждоветѣ и да намалява броя на рибитѣ. Но и тѣ като разбрали каква участъ е постигнала другаркитѣ имъ, стоели си вече на дълбоко и не се решавали да излизатъ до поврѣхността. Особно въ моменти, когато надъ водата се показва муцуната на пора, тѣ уплашено се мѣтали и най-после се събирали на дъното.

Но това не обезкуражило порѣтъ. Сега той, като се приближавалъ до рибника, безъ много да чака, навеждалъ се съ цѣлото си тѣло презъ края на сжда, гуркалъ се въ стѣкления сждъ, потопявалъ половината си тѣло въ водата, като съ заднитѣ си лапи се държалъ за стѣклото. Следъ мигъ въ зжбитѣ му вече се блѣскало сребристото тѣло на рибката, а следъ малко отъ нея не оставали дори луспитѣ. Обикновено той не изяждалъ повече отъ една и веднага се упжтвалъ на кревата да се суши.

Сега отъ неговитѣ подвизи оставаха не само следѣ отъ лапитѣ му по масата и възглавницата, а просто цѣли локви вода. Докато азъ се накая да взема мѣрки за опазване на рибитѣ отъ грабителя, узнахъ